

Julia Burgers-Drost

Dat ene verschil

Julia Burgers-Drost
Dat ene verschil

VCL-serie

ISBN 90 5977 133 8
NUR 344

© 2006, VCL-serie, Kampen
Omslagillustratie: Hans Ellens
Omslagbelettering: Van Soelen, Zwaag
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Vera, een jonge vrouw van begin twintig, kan haar ogen niet van haar tante Agnes afhouden. Zoals ze daar staat, verloren, eenzaam. Ze schijnt niets te horen van de lovende woorden die de predikant uitspreekt over haar gestorven man. Vera trouwens ook niet.

„... een gewaardeerd mens, vele kwaliteiten op allerlei terrein. Ouderling, bestuurslid van een scholengemeenschap, voorzitter van verscheidene commissies, te veel om op te noemen... door de gemeenteraad werd zijn mening als van geen ander gerespecteerd...”

Oneerbiedig denkt Vera: Bla... bla... bla...

Het begint zacht te regenen, mensen steken hun paraplu op. Hoog boven het gezelschap zwermt een groep kraaien, hun gekrijs maakt de sfeer bijna luguber.

Eenzaam, verloren en oh, zo alleen. Tante Agnes straalt het allemaal uit. Vera maakt zich behoedzaam los van het groepje neven en nichten. Ze schuifelt achter hen langs richting Agnes en haar naaste familie. Vera ergert zich. Haar vader, een broer van de overledene, staat innig gearmd met haar moeder. Schoonzusters, zwagers, ze bestaan allen uit stellen.

Agnes kan zich nauwelijks staande houden, niemand merkt het op. Vera duikt naast haar op, steekt een arm door die van haar tante. „Het is zo voorbij!” is het eerste wat haar te binnen schiet. Agnes kijkt opzij, alsof ze dwars door Vera heen kijkt.

Onverwacht klinkt luid en duidelijk het ‘Amen’!

Mensen beginnen te fluisteren, ze staan in een wijde boog rond het open graf. Agnes sluit haar ogen. De rest van de plechtigheid kan ze bijna niet meer aan. Ze sluit zich bewust af voor wat wordt gezegd en vooral gedáán.

Pas als ze aan de arm van haar nichtje naar de uitgang strompelt, komt ze weer bij haar positieven. Vera knijpt in haar arm. „Straks is het voorbij, tante Agnes. Nog even flink zijn.”

En daarna vraagt ze op zachte toon: „Had u Jolanda nog verwacht? Of...”

Agnes schudt haar hoofd. „Ze is hier sinds de ruzie met haar

vader niet meer geweest. De arme meid. Ik heb de mensen haar naam wel horen fluisteren! Wat karakter betreft is ze precies haar vader. Het schijnt dat Luuks eerste vrouw bijzonder meegaand van aard was!”

„Net als jij, tantetje!” zou Vera nu kunnen zeggen, maar ze doet het niet.

Ze glipt bij haar tante in de auto. „Nou ja...!” zegt haar moeder. „Waarom...” Vera trekt het portier met een klap dicht. Er groeit een plannetje in haar hoofd. Het is haar alsof een bepaalde gedachte naar alle kanten voortwoekert.

In een bovenzaaltje van een restaurant worden de gasten ontvangen en voorzien van koffie of thee, cake en later zijn er ook de onvermijdelijke broodjes. Nu krijgt tante Agnes wél de nodige aandacht. En troost.

„Je moet maar denken: zijn lijden is voorbij...”

„Nu kun je aan jezelf toekomen, Agnes...”

„Agnes, vanaf eind januari staan we tot je beschikking. We gaan zoals gewoonlijk op wintersport, dus...”

„Wat een zegen, Agnes, dat je weet dat je man Thuis is gehaald...”

Vera hoort de goedbedoelde woorden aan. Zeker weten dat ze vanaf nu zelf nooit zal pogen iemand op die manier moed in te spreken. Een arm om de bedroefde heen, een warme handdruk. En er dan ook zijn voor die persoon, ook later, wanneer er tijd is verstreken.

De sfeer wordt geleidelijk aan lossler. Iemand roept dat het begint te sneeuwen. Agnes krimpt in elkaar. Vera denkt te weten wat er in tantes hoofd omgaat.

Verscheidene mensen maken aanstalten om te vertrekken. Ook de ouders van Vera.

„Mam, ik blijf vannacht bij tante Agnes. Ja ja, ik weet het zeker!”

Agnes lijkt wakker te worden uit een diepe slaap. „Ik zou toch meegaan met...” Ze wijst op een schoonzus, die duidelijk laat merken dat ze het tijd vindt om naar huis te gaan.

„Als jij denkt dat aan te kunnen, Vera, is dat misschien voor Agnes prettiger. Wil je dat, Agnes?”

Agnes en Vera kijken elkaar aan. Vera haast zich te zeggen dat

ze alle tijd van de wereld heeft. „Klaar met mijn cursus... ik heb de handen vrij!”

Haar vader kijkt naar zijn schoonzus. „Als jij dat wenselijk vindt, Agnes... je hebt het voor het zeggen. Als we niet aan het verbouwen waren, kon je ook bij ons terecht!”

Agnes richt zich op en kijkt om zich heen. „Ik wil graag naar mijn eigen huis. En als Vera me gezelschap wil houden, heb ik er niets op tegen.”

„Ik rijd jullie dan wel even naar je huis.” Dat is Vera’s vader. Ook anderen bieden hun diensten aan, wat dat betreft.

„We lopen dat korte stukje, is het niet, tante Agnes?”

Vera heeft hun jassen gehaald. „Vijf minuten lopen... de frisse lucht zal tante Agnes goed doen!” Ze helpt haar tante in de lange, donkere mantel. „Waar is je tas, tante?”

Even later lopen ze achter elkaar de trap af die naar het restaurant voert. De inrichting is bijna middeleeuws te noemen en de keuken is in heel de omtrek beroemd. Verscheidene tafels zijn al bezet, de obers reppen zich van hot naar haar.

Vera’s vader opent de zware deur en laat de dames voorgaan. Hij zet haastig de kraag van zijn jas op als hij ontdekt dat de jachtsneeuw op hen af lijkt te komen.

„Weten jullie zeker...”

Vera schokschoudert. „Dag pap, we bellen. Mam, sterkte met de timmerlieden!” Ze grijpt haar tantes arm en dwingt haar tot lopen.

„Kind dan toch! Wat bezielt je! Het is afschuwelijk in ons huis. Míjn huis!”

Sneeuwvlokken hechten zich aan hun kleding en doen hun best zich in hun haren te nestelen. „Niks afschuwelijk, lieverd. Ik ga absoluut met je mee!”

Een vriendin van tante Agnes haalt hen in, legt een dwingende hand op tantes arm. „Als je me nodig hebt, weet je me te vinden, nietwaar?”

Agnes geeft niet eens antwoord.

De trottoirs in het oude stadje zijn smal en de tegels liggen ongelijk. Maar de jonge arm van Vera voorkomt dat haar tante zal struikelen. Boven hun hoofden slaat de kerkklok vijf uur.

Voor wie goed oplet, is te merken dat de dagen, vooral bij helder weer, beginnen te lengen. Maar nu, met de sneeuwval en dus bedekte hemel, lijkt het wel december in plaats van een maand later. De winkeliers halen hun vlaggen binnen, er worden trottoirs geveegd zonder dat het veel resultaat heeft. Het verkeer perst zich over de kinderkopjes door de te nauwe straten. Het beeld is Vera zo vertrouwd, ze was als klein kind al dol op het stadje en een bezoekje aan de lievelingstante was voor haar feest. Oom Luuk, vaders broer, ontliiep ze het liefst. Vreemd om naar het huis te gaan en te weten dat hij er nooit meer zal binnenstappen.

„Voorzichtig, tante Agnes!” Vera houdt haar tante, die pardoes een straat wil oversteken, tegen. „Zie je nou wel dat het goed is dat ik mee kom om op je te passen!”

Agnes glimlacht, tegen wil en dank. „Het is goed, lieve kind.”

Langs sommige van de statige huizen die ze passeren staan stevige paaltjes, Amsterdammertjes, met elkaar verbonden door kettingen. De gemeente doet erg haar best om de stad aantrekkelijk voor toeristen te maken en er wordt zorg voor gedragen dat het stadsbeeld intact blijft.

Agnes haalt de sleutel uit haar jaszak. Beide vrouwen blijven voor de voordeur staan. Iemand is zo attent geweest het ganglicht aan te laten, voor het vertrek naar de kerk. Vóór de smalle raampjes bevinden zich metalen luikjes die het lamplicht doorlaten.

„Nou, welkom dan maar!” zucht Agnes. Het ruikt in huis naar ziekte, vindt Vera. Het liefst zou ze deuren en ramen wijd openen.

Agnes is traag in haar bewegingen. Ze staat even verdwaasd met haar jas in de hand en kijkt om zich heen alsof alles nieuw voor haar is. Geen veeleisende, doodzieke man. Géén commanderende stem. Even is het Agnes of ze totaal hulpbehoevend is. Nu moet ze zelf beslissen. Over álles. Wat er gegeten moet worden, of ze wel of niet op een uitnodiging in zal gaan. Welke eenjarige plantjes er in de achtertuin gezet moeten worden...

Vera houdt geen oog van tante Agnes af. Ze vraagt zich af wat er in de vrouw omgaat. Met zachte stem zegt ze: „Tante Agnes... kom, geef mij je jas maar. En ga naar de kamer, dan

zet ik een bakje koffie voor ons.”

Vera hangt hun jassen aan de kapstok, gaat haar tante vóór naar de kamer waar ze snel een paar lampen aanklikt. „Gordijnen dicht, dat is gezelliger!” Domme opmerking, voorlopig zal tante Agnes wel niets gezellig vinden. De stoel van oom Luuk staat als een troon voor het raam. Vera neemt zich voor de meubels te verplaatsen, misschien merkt tante het niet eens.

Agnes gaat aan tafel zitten. Ze háát dit meubelstuk, het is nog afkomstig uit het ouderlijk huis van Luuk. Antiek, maar lelijk. Volgens oom Luuk was de tafel vooral waardevol omdat het gezin waar hij uitkwam, er dagelijks omheen had gezeten. Om te eten, of spelletjes te doen. Ja, een tafel met een geschiedenis. Agnes daarentegen wilde dolgraag moderne spulletjes in hun huis. Maar Luuk hield van ‘stijl’. Vóór haar ligt een stapeltje nog ongeopende post. Ze staart er met tegenzin naar. Dan is er de hand van Vera die de brieven weggrist.

„Nu maak ik koffie!”

De keuken is ook al ‘stijlvol’. Dat betekent: een inrichting die sterk is verouderd. Vernieuwen vond Luuk geldverkwisting, weet Vera. Ze vult het reservoir van het koffiezetapparaat en denkt meteen aan het moderne exemplaar dat bij haar moeder thuis op het aanrecht staat. Mamma, zo weet ze, zou nooit alles genomen hebben, zoals tante Agnes.

Het huis is een grote en diepe kelder rijk. Vera vindt op een schap, bovenaan, dat wat ze nodig heeft. Een broodtrommel, boter, kaas onder een stolp. Snel en handig smeert ze een paar sneetjes, ze is gul met kaas.

Heel even, vlak voor ze door de lange maar smalle gang naar de huiskamer wil gaan, blijft ze staan, het volgeladen dienblad in haar handen. Ze schaamt zich over de onvriendelijke gedachten jegens de overleden oom. Van de doden niets dan goeds... maar dat verandert niets aan de herinneringen die ze heeft. En ze is dan ook van plan tante Agnes te helpen zodat deze haar leven op de rails krijgt.

„Koffie met boterhammen!” Ze opent met een elleboog de deur, doet net of ze niet merkt dat tante Agnes meer op een stenen beeld lijkt dan op een mens van vlees en bloed. Ze

zet het blad midden op tafel en schuift een schaal met fruit terzijde.

Agnes schrikt op uit haar dromerijen. „Ik háát deze tafel!” Ze gooit de woorden er uit.

Vera zegt losjes: „Dan maken we er toch brandhout van!”

Voor het eerst in dagen lacht Agnes. „Jij bent een rare trien! Je oom moest je eens horen!”

Vera houdt zich in, ze zou het liefst een relaas houden over de vrijheid die nu Agnes' deel is. Wat een mogelijkheden er zijn. Ze mag zichzelf zijn, ook al is het een beetje laat.

„Moest jij niet nog een studie afmaken?” Agnes lijkt weer bij de tijd te zijn.

Vera schenkt koffie in en zet een bordje met brood voor haar tante neer. „Alles is af. Nu moet ik uitkijken naar werk. En anders zoek ik nog een cursus die me verder kan helpen. Mijn moeder vindt het nog steeds jammer dat ik het niet hogerop heb gezocht. Iets in het onderwijs of zo, dan was ze al tevreden geweest. Maar ik wil al jaren graag iets met jongere kinderen doen. Eerst dacht ik aan verpleging...”

Agnes vouwt haar handen, Vera volgt zwijgend haar voorbeeld. Ze weet dat oom Luuk altijd luidop bad, ze zeiden als nichtjes weleens tegen elkaar: „Oom Luuk bidt zelfs voor een speculaasje of een pepermint.” Waarmee ze bedoelden te zeggen dat zijn wijze van bidden niets met danken van doen had. Haarfijn voelden ze dat aan.

„Verpleging?” Agnes pakt de draad van het gesprek weer op. Ze neemt een hap van de boterham en zonder proeven kauwt ze die weg.

Vera doet haar best opgewekt over te komen. Ach, ze wil haar tante zo graag behoeden voor de diepe put waar ze vlak voor staat, de tenen al over de rand. Ze knikt heftig. „Maar ik ben geen type voor ziekenhuizen. Dus heb ik me geconcentreerd op kinderdagverblijven. Ik heb wat sollicitaties lopen en morgen ga ik hier in de stad naar het uitzendbureau. Wie weet!”

Agnes zou het liefst diep onder de dekens zijn weggekropen, maar nu Vera er is, moet ze zich toch groot proberen te houden. „Vera... je bent echt een lieverd. Maar ik wil niet dat jij je opoffert voor mij! Dat zouden je ouders me zeer kwalijk nemen!”

Vera schenkt de kopjes nog eens vol. „Tante, zodra ik je echt voor de voeten loop, mag je klagen. Dat zóu ik me kunnen voorstellen...” Ze wacht af of er een reactie komt, een glimlachje, een knikje. Maar Agnes blijft ernstig.

„In dat geval ben ik weg. Maar ik vind dat je in deze periode niet alleen in dit sombere huis moet zijn. Ik heb het niet van te voren gepland, weet je. Maar daar op dat kerkhof... de sfeer, de motregen, die lange preek van de dominee die in de kerk het nodige ook al had gezegd... ik zag je opeens staan en het was of een innerlijke stem me voorstelde een tijdje hier te komen wonen.”

Agnes probeert zich iets voor te stellen bij de ‘innerlijke stem’ van haar nichtje. Ze berust. „Als jij dat echt wilt, is het mij goed. Ik bedoel natuurlijk: ik waardeer het zéér! Je kunt boven een kamer krijgen. En me misschien een handje helpen één en ander te veranderen. Ik moet een invulling voor mijn dagen zoeken. En dan te bedenken dat ik vroeger als handwerklerares tijd tekort kwam...”

Vera knikt haar blijmoedig toe. „Je bent zo creatief, tante Agnes. Een tijdje terug heb je leuke dingen met kraaltjes gedaan. Waarom heb je die hobby laten vallen? De sieraden die je maakte zijn tegenwoordig ín!”

Agnes opent haar mond om iets te zeggen, maar ze bedenkt zich. Nee, ze wil absoluut de nagedachtenis van haar man niet schaden. Vera hoeft niet te weten dat hij zich wild ergerde aan dat volgens hem kinderachtige gedoe, kraaltjes rijgen als een kleuter!

Dan krijgt de situatie weer de overhand, Agnes begint geluidloos te huilen. Ze schudt haar hoofd. Vera hoeft haar niet te troosten. Ze huilt niet alleen om het verlies van haar echtgenoot, het léven komt op haar af. Er is geen doel meer voor haar. Het liefst zou ze... Dan grijpt Vera in.

„Kom, tante Agnes, we ruimen de boel op. En vanavond gaan we niet laat naar bed. Het was een zware dag. Waar kan ik slapen? Op de bovenverdieping? Of in de alkoof naast de zijkamer?”

Haar tante veegt met de mouw van haar zwarte bloes langs

haar ogen. „De kamer beneden is nog niet schoongemaakt na... je weet wel wat ik bedoel. Maar als je me helpt, kun je gerust die kamer krijgen. De alkoof is net een bedstee. Zo benauwd.”

Het oude huis is niet groot, maar Agnes was er tevreden mee. Ze is dol op het stadje en een mens voor een nieuwbouwwoning is ze niet. Luuk was zuinig met uitgeven, hij beheerde de kas, zogezegd, en waarom zou je een keuken of badkamer vernieuwen als er zelfs nog geen kraan lekt? Nee, volgens hem maakten de mensen elkaar dol met steeds hogere eisen. Meer, mooier, luxer. Nee, Luuk deed niet mee aan die poespas. Ook al gluurde Agnes stiekempjes weleens om het hoekje bij sanitairzaken. Of fantaseerde ze hoe ze de zolder zou kunnen inrichten, mits ze er toestemming én het geld voor had. De kleine kamers zijn met houten schotten van elkaar gescheiden en op de vloer ligt zeil dat minstens vijftig jaar oud is. Eigenlijk schaamt ze zich om haar nichtje daar te laten slapen. Toen Luuks dochter, Jolanda, nog thuis woonde, is er even sprake geweest van een verbouwing. Van twee kamertjes kon gemakkelijk één vertrek worden gemaakt. Maar telkens ketste het plan op iets onbelangrijks af. Tot woede van Jolanda, die zei zich te schamen voor haar vriendinnen.

„Misschien kun je zelf het bed opmaken? Ik heb vandaag nogal last van mijn artrose, de knieën zijn stijf. Het zal door het weer komen. Eerst die regen, en daarna de sneeuw. Boven is het koud, maar ik heb wel een elektrisch kacheltje staan.”

Vera doet haar best opgewekt over te komen. Ze kent de bovenverdieping, ook al mochten ze daar zelden komen. Oom bewaarde daar de appels van hun boom in de achtertuin en de geur daarvan is voorgoed aan de zolder verbonden.

„Ik red me wel, tante Agnes. Waarom maak je van de slaapkamer en die waar we nu zitten, niet één groot vertrek? Dan neem je zelf de zijkamer... ik help wel!”

Agnes lacht, ondanks zichzelf. Ze ziet het al gebeuren. Een muur eruit breken! De schuifdeuren eruit slopen. Dat geeft een bende troep. En je weet niet wat je tegenkomt. Het één haalt het ander uit. Zo is het toch? Er zal opnieuw behangen moeten worden. En natuurlijk past de vloerbedekking niet bij het linoleum dat in de slaapkamer op de vloer ligt.

„Malle!”

Vera peinst hardop verder, kijkt om zich heen als kon ze door alleen te kijken de muren slopen. „Het is vast niet zoveel werk, hoor. Ik zal weleens op zoek gaan naar een klusjesman!”

Agnes gaat staan. „Ga jij je bed maar opmaken.”

De telefoon komt hen storen. Vera haast zich op te nemen. Natuurlijk is het voor tante Agnes. „Ik zal zien of ze in staat is u te woord te staan!” zegt ze op hooghartige toon.

Het dienblad brengt ze naar de keuken waar het onaangenaam koud is. Dit huis smeekt om centrale verwarming! beseft ze. Dwaas dat oom Luuk daar nooit werk van heeft gemaakt. Terwijl tante Agnes toch al jaren last heeft van artrose en stijve spieren. Terwijl ze de steile trap met smalle treden opklautert, vraagt Vera zich af hoe hoog de bankrekening van tante is. Die zou weleens niet mis kunnen zijn. Als je zo zuinig leeft als oom Luuk... háár vader zou het niet voor elkaar krijgen mamma zó kort te houden dat ze nog geen klosje garen zou kunnen kopen zonder het te verantwoorden. Ouderwets, hopeloos ouderwets. Maar ja, oom en tante zijn niet met de tijd meegegroeid. Misschien was het anders geweest als ze meer kinderen hadden gehad, kinderen die hen er op wezen dat het bij vriendjes en vriendinnetjes thuis ánders toeging.

Op de zolder, een vierkante ruimte, ruikt het nog vaag naar appeltjes. Of misschien verbeeldt ze het zich. Dwars door de ruimte zijn waslijnen gespannen en tegen de wanden staan oude kasten waar Vera nooit in heeft durven kijken. Aan de voorkant zijn een paar kleine kamers afgetimmerd. Het zijn niet bepaald slaapkamers waar je blij van wordt. Vera knipt het licht aan en realiseert zich dat zelfs de lichtknoppen bijna antiek zijn.

Het bed dat tegen de wand staat, is waarschijnlijk nog van haar eigen vader geweest. Een frame van ijzer, tegenwoordig is het weer ín. Op de matras liggen keurig gevouwen dekens. Vera sluit de gordijnen, na even een blik op de straat te hebben geworpen. Zie het toch eens sneeuwen! Een Anton Piekplaatje, dat is het. De sneeuw plakt tegen de gevels en op de daken ligt al een flink laagje.

Huiverend gaat Vera de trap weer af. Lakens, nu moet ze

lakens en een sloop zien te vinden. Misschien heeft tante Agnes wel een kruik.

Ze hoort haar nog steeds telefoneren. Dan maar eerst de keuken opruimen.

Morgenochtend na het ontbijt, zo bedenkt Vera, gaat ze eerst winkelen. Ondergoed, toiletartikelen. Misschien wipt ze meteen even langs het uitzendbureau.

Vanuit de kamer komt het geluid van de hangklok, een erfstuk, weet Vera. Ze telt de slagen.

„Vera!” klinkt tantes stem achter haar. „Je hoeft niet voor dienstmeisje te spelen. Het is net of ik misbruik van je hulp maak!”

Vera mikt de theedoek op het aanrecht. „Onzin,” verklaart ze. „Wie had je aan de lijn? Het duurde nog al...”

„Een kennis die aan de andere kant van het land woont en niet naar de begrafenis kon komen. De mensen zijn trouw... ik heb veel blijken van medeleven ontvangen.” Ze zucht. „Zo, nu wil je zeker beddengoed? Kom maar mee.”

In de linnenkast die nog stamt uit het huwelijk van Luuk met zijn eerste vrouw, ruikt het naar lavendel. Zelfgemaakte zakjes met gedroogde bloemen uit de tuin.

„Oei, wat ziet deze kast er netjes uit. Als je die van mamma ziet... ongestreken dekbedovertrekken, matrashoezen die niet te vouwen zijn, volgens mam... nee, mijn moeder is géén huisvrouw!”

Ze lachen er samen om. Vera wijst naar de schuifdeuren die het vertrek met de woonkamer verbinden. „Niemand heeft meer schuifdeuren, tante Agnes. Denk er maar eens goed over na! Heerlijk, een grotere woonkamer! Dan staat alles niet zo opgepropt!”

Ze slaat haar armen om de oudere vrouw heen. „Nu niet denken dat ik wil bedisselen, zo van ‘doe dit’ of ‘doe dat’! Ik wil alleen dat je wat van je leven maakt, het prettig hebt en woont in een huis dat naar je eigen smaak is ingericht!”

Agnes schudt haar hoofd. Ze heeft het gevoel dat het voor alles te laat is.

„Morgen is er een nieuwe dag, lieve tante. Drinken we nog een kopje koffie?”

Agnes zegt dat, terwijl Vera haar bed opmaakt, zij de koffie zal zetten.

Terwijl ze daar mee bezig is, hoort ze het gestommel op zolder en even blijft ze stil staan luisteren. Het is zo lang geleden dat er iemand sliep! Een jong mens in huis, ze moet er aan wennen. Vera... hoe lang zou ze het hier volhouden?

Even later roffelen haar voeten de trap af. „Heb je zoiets als een kruik, tante Agnes?” Die heeft Agnes.

„In de kelder. Ze zijn nog van je grootmoeder. Van die metalen dingen met doppen.”

In de kelder ziet Vera nog meer spullen van haar grootouders staan. Onnodige zaken waar een ander misschien blij mee zou zijn. Toch eens informeren of tante wat van de hand wil doen. Als ze zich goed herinnert, is er in het centrum van het stadje een antiekwinkel.

De kruiken voelen hard en koud aan. „Voorzichtig op de trap, meisje. Het verhaal wil dat er in het verre verleden ooit iemand van af is gevallen en voor dood opgeraapt.”

„Dat heb je met oude huizen, daar is van alles en nog wat gebeurd. Maar goed dat je niet alles weet!” doet Vera luchtig. Ze zet de twee kruiken op het aanrecht. „Het zijn net twee soldaatjes!” Agnes schudt haar hoofd.

Ze lopen beiden met een kopje koffie naar de kamer als de telefoon opnieuw rinkelt. „Nee!” kreunt Agnes.

„Je ligt in bed en slaapt!” stelt Vera vast.

„Maar dat is liegen!” protesteert tante Agnes.

„Nou, én?” Vera lacht haar uit.

„Heel spijtig, maar tante ligt in bed en slaapt. Natuurlijk maak ik haar niet wakker. Wie kan ik zeggen dat er gebeld heeft?”

Tevreden gaat Vera in oom Luuks stoel zitten. „Zo doen we dat.”

Er komt een ontspannen trek op het gezicht van de verse weduwe. „Hier kind, neem nog een koekje, ze zijn echt overheerlijk!”

En samen eten ze een trommeltje met Doesburgse moppen leeg.